

**HET
GEHEIM
VAN
DE
TRADWIFE**

LIANE CHILD

Vertaling Maaïke van der Rijst

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Liane Child
Oorspronkelijke titel: *The Tradwife's Secret*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Maaïke van der Rijst
Omslagontwerp: HQ © HarperCollinsPublishers Ltd 2025
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1872 0
ISBN 978 94 027 7592 1 (e-book)
NUR 330
Eerste druk november 2025

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Laten we even diep ademhalen. We verdienen allemaal een rustmomentje in de chaos.

Zoals jullie vast wel zullen begrijpen, wordt het Instagramaccount @_TrulyMadison_ met onmiddellijke ingang gesloten. In de afgelopen tien jaar is Madison March voor miljoenen vrouwen in de Verenigde Staten en de rest van de wereld een bron van inspiratie geweest. Ze had ervoor gekozen haar leven en prachtige gezin met ons te delen in de hoop dat meer mensen de Amerikaanse normen en waarden die haar zo na aan het hart lagen zouden omarmen.

Dank aan iedereen die het verhaal van Madison met zoveel positiviteit en support gevolgd heeft. Het is diep triest dat deze fantastische reis zo abrupt en gewelddadig wordt afgebroken. Maar denk aan Madison zoals ik: als een prachtig mens die haar liefde voor haar gezin boven alles stelde. En wier enige fout misschien geweest is dat ze te veel van hen hield.

RIP @_TrulyMadison_

Erica

@daisymaisie16 Ben er kapot van! Hoe dan?

@kateaidavine Ik kan het niet geloven. Ja, ik weet dat het waar is. Maar het is gewoon te erg.

@bonnieliveson8 Respect voor die vrouw omdat ze alles voor haar gezin heeft gedaan wat ze kon.

@barneylovell43 Die stomme bitch heeft haar verdiende loon gekregen.

Hoofdstuk 1

Madison

@louuitlouisiana Je hebt een prachtig huis en een prachtig gezin. God zegene jullie.
#homemaker #tradwife #gezineerst #warevrouwelijkheid
#inspiratie

Ik lach in de camera met mijn *signature smile*, die ik net even langer vasthoud dan lekker is. Het voelt altijd een beetje gemaakt, maar ik weet dat mijn volgers dit verwachten en ik wil ze niet teleurstellen. ‘Zijn jullie ’s zomers ook zo dol op de vroege ochtend?’ zeg ik met mijn honingzoete, wat hese stem. ‘Wauw, de zon piept net over de bergen heen, vol belofte. Ik weet gewoon dat vandaag een fijne dag wordt.’

Ik ga op mijn tenen staan en trek een van de hoge keukenkastjes open. Ik weet dat sommige van mijn minder fatsoenlijke volgers er een kick van krijgen hoe de spieren in mijn kuit zichtbaar aanspannen. Misschien wrijven ze zich wel in hun kruis terwijl ze zitten te kijken. Maar in mijn gesmoke bloemetjesjurk tot op de knie moedig ik zoiets maar amper aan, en wat er in de donkerder hoeken van internet gebeurt is niet mijn verantwoordelijkheid.

Ik pak een zak havermout, dan vier verschillende weckpotten

met handgeschreven etiketten en richt me weer tot de camera. Heel even blijf ik zo staan, want ik weet uit ervaring dat de vroege ochtendzon mijn ogen doet oplichten. Dan buig ik me voorover, zet de camera stil en adem uit. Deze supervroege reels waarbij ik optimaal gebruikmaak van het gouden uur mogen het dan geweldig doen op insta, elke dag vóór zeven uur filmen is wel doodvermoeiend.

Ik pak een aardewerken mengkom uit de kast en doe het grootste gedeelte van de ingrediënten erin. Dan schep ik een handjevol gedroogd fruit uit een pot, dat ik zo op de snijplank leg dat het net lijkt of het rechtstreeks uit de boom komt. Ik verschuif de plank tot die in zo'n hoek ligt dat de zon precies op de kersen valt – het rood is hypnotiserend wanneer het glimt. Dan trek ik een mes uit het messenblok en leg dat naast het fruit. Nog een laatste check, even diep ademhalen en snel nog even oefenen op de glimlach, dan druk ik op Opnemen.

‘Het is dekseizoen op de ranch,’ zeg ik. Ik kijk nu niet in de camera, maar ik weet dat hij mijn profiel filmt, mijn beste kant. ‘En Michael heeft een zware dag voor de boeg, dus ik maak iets supervoedzaams voor zijn ontbijt. Zelfgemaakte granola. En een heleboel ingrediënten komen uit eigen tuin. Misschien weten jullie nog dat de kinderen vorig weekend kersen en abrikozen hebben geplukt. Een aantal daarvan hebben we in de zon gelegd, en ik vind dat ze erg goed gelukt zijn.’ Ik rol het lemmet van het mes over het fruit heen in de hoop dat de nieuwe externe microfoon het vage knappen oppikt wanneer het zachte binnenste openbarst (want voor meer dan vijfhonderd dollar zou dat toch echt moeten). Dan voeg ik het gedroogde fruit aan de spullen in de kom toe en kijk naar de pot met honing.

Normaal gesproken zou ik nu ophouden met filmen om de volgende scène op te bouwen. Maar de honing staat precies waar ik hem hebben wil. Heeft Lori hem daar gisteravond voor me neergezet? Ik kan me niet herinneren dat ik tegen haar gezegd heb dat ik

van plan was vanmorgen granola te maken. Terwijl ik daarover na sta te denken, besef ik dat ik frons, dus ik zet de camera stop. Honing of geen honing, ik heb even nodig om me te herpakken.

Ik haal diep adem, dank Onze-Lieve-Heer voor bewerkingssoftware en druk op Opnemen. ‘Onze prachtige bijen zijn deze zomer druk bezig geweest,’ zeg ik, de dikke honing uit de glazen pot schrapend. ‘We hebben al twee keer honing geoogst, en het zou me niet verbazen als er nog meer komt. Volgens mij zijn ze net zo dol op de zon hier in Montana als wij.’ Ik laat de honing in het mengsel in de kom glijden. Terwijl ik de laatste druppel met mijn pink opvang, richt ik me weer tot de camera en lik mijn pink met een ondeugende grijns af.

Ik haal een lange houten lepel uit de wankelende lepelpot die Molly afgelopen kerst voor me gemaakt heeft en zet de mengkom tegen mijn heup. Ervoor zorgend dat de inhoud zich direct in het zicht van de camera bevindt, roer ik hem in grote cirkels om. Het is lichamelijk zwaarder dan het lijkt, maar ik hou het ritme vast tot alles goed door elkaar zit.

Na nog een onderbreking om twee bakplaten met bakpapier te bekleden, ensceeneer ik mijn laatste shot. Dan schep ik het mengsel klodder voor klodder op de bakplaten. ‘Je hoeft dit niet heel lang te bakken, een kwartiertje, twintig minuten misschien.’ In de loop der jaren heb ik geleerd wat het beste werkt wanneer ik een recept uitleg, en behulpzaam krijgt altijd meer likes dan bazig. ‘Dat is maar goed ook,’ ga ik verder. ‘Want ik geloof niet dat Michael in de stemming is om op zo’n mooie dag te moeten wachten. O, en laat me in de comments even weten of je het recept lekker vindt. Heel mooie dag verder!’

Ik blijf nog even staan voor een laatste glimlach na mijn vaste afsluiting en zet dan de camera stop. Ik bedwing de neiging om de opnames terug te kijken, want ik zie vast en zeker dingen die niet perfect zijn – een schaduw, of misschien fijne lijntjes rond mijn ogen. Want ik weet: daar hebben we de montage voor. Ik

was mijn handen, want mijn pink is nog een beetje plakkerig van de honing, en loop naar de deur. Tegenwoordig breng ik zo min mogelijk tijd in de keuken door.

‘Lori!’ verzucht ik als ik onze huishoudster in de gang aantref. Ze draagt een lange spijkerrok, sneakers en een wit sweatshirt dat zo vaak gewassen is dat het nu vaalgrijs is. Toen we hier net kwamen wonen, kocht ik kleren voor Lori, zwierige jurken en kleurige rokken. Ze was nog maar zevenentwintig, al gedroeg ze zich altijd ouder, en ze verdiende het er ook mooi uit te zien. Maar de vrouwelijke kleren kwamen nauwelijks de kast uit, en uiteindelijk gaf ik het op. ‘Wat doe jij hier?’

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt ze. ‘Ik wist niet zeker of je nog aan het filmen was en wilde de boel niet in de war sturen door in de weg te lopen.’

‘Niks aan de hand, ik ben klaar. De keuken is weer helemaal van jou. De granola moet over ongeveer tien minuutjes de oven uit, zou jij dat willen doen? En kun je hem dan af laten koelen en tegen Erica zeggen dat ze hem kan komen filmen? En heb je tijd om een biefstuk met een paar eieren voor Michael te bakken?’

‘Ja, natuurlijk,’ zegt Lori. ‘En de kinderen zullen de granola vast wél opeten als ze er net zoveel ahornsiroop op mogen doen als ze willen.’

‘Heb je ze al gezien vanmorgen?’ vraag ik. Zoals altijd ligt er een mix van dankbaarheid en jaloezie in mijn stem. Lori kan ontzettend goed met de kinderen overweg, maar soms maak ik me zorgen dat ze liever bij haar zijn dan bij mij.

‘Myron had vannacht een nachtmerrie, die arme jongen,’ zegt ze. ‘Maar hij ligt nu heel vast te slapen. Matilda zwerft door het huis in haar koeienpak; ik geloof dat ze indruk op haar papa wil maken. En Molly en Mason heb ik nog niet gezien.’

‘Oké, dank je, ik ga ze bij elkaar harken. Ze moeten er vanmorgen op hun best uitzien.’

‘O?’

‘De nieuwe leerkracht komt vandaag,’ leg ik uit, waarbij ik net geen oogcontact met haar hou. ‘En ze kan elk moment hier zijn. Ze is gisteravond vanuit Boston hierheen gevlogen en heeft vannacht in een hotel bij het vliegveld geslapen. Als het goed is, haalt Bill haar nu op.’

‘Een nieuwe leerkracht?’ Vragend trekt Lori haar wenkbrauwen op. ‘Ik dacht dat je gezegd had dat je de kinderen zelf les ging geven nadat de vorige was vertrokken?’

‘Dat wilde ik in eerste instantie ook,’ zeg ik gladjes. Ik probeer niet terug te denken aan het moment dat ik haar vechtend tegen mijn tranen de deur uitzette en haar toeschreeuwde dat ze nooit meer een voet op de ranch moest zetten. ‘Maar Michael heeft me overgehaald het nog eens te proberen met een nieuwe.’

‘Heeft Michael dat gedaan?’

Ik hoor de onuitgesproken insinuatie in die vraag en pers mijn lippen geërgerd op elkaar. ‘Hij wil er gewoon zeker van zijn dat ik genoeg tijd voor hem heb,’ zeg ik. Ik pas daarbij goed op dat het niet klinkt of ik in de verdediging schiet. ‘Want we weten allemaal dat dat het geheim is van een goed huwelijk.’

Lori kijkt me onderzoekend aan, en ik krimp een beetje in elkaar als ik medelijden in haar ogen bespeur. ‘Weet je zeker dat dit het leven is dat je wilt, Madison?’

Ik glimlach. ‘Dit leven is volmaakt, Lori. En ik ben er oprecht dankbaar voor. Dat zou jij als geen ander moeten snappen.’

Hoofdstuk 2

Madison

@jemimapuddlef_ck97 Heb je die jurk zelf gemaakt? Zeg alsjeblieft dat je die bij Walmart hebt gekocht lol! Ik moet hem hebben!

#smokjurk #zelfgemaakt #tradwife #natuurlijkeschoonheid #lifegoals

Ik ga op de rand van ons superkingsizebed zitten. De lakens zijn nog steeds verfrommeld van afgelopen nacht, en ik luister naar het stromende water van de douche in onze aangrenzende badkamer. Ik denk aan alle keren dat ik Michael daarheen achternagelopen ben. Dan liet ik onderweg mijn jurk en slipje van me afglijden, en ik genoot van de grijns op zijn gezicht wanneer hij doorkreeg wat er ging gebeuren. Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik het nu probeerde. Zou hij me optillen, me mijn benen om zijn romp laten slaan, me tegen die natuurstenen tegels aandrukken en met me vrijen? Of zou hij zich van me losmaken, beginnen over zijn drukke dag en me stervend van schaamte laten staan?

Maar het water houdt op met stromen, waarmee er een eind komt aan mijn dagdroomdilemma, en even later komt Michael de slaapkamer binnengelopen. Zijn dikke, kastanjebruine haar is nat en achterovergekamd, en hij heeft een witte handdoek om

zijn heupen geknoopt. Hij lacht me toe met een van die lome glimlachjes van hem. Die lachjes gaan hem net zo gemakkelijk af als ademen, maar zelfs nu, na meer dan tien jaar huwelijk, krijg ik er vlinders van in mijn buik. 'Wat was het vanmorgen?' vraagt hij. 'Bananenbrood? Wentelteefjes?'

'Granola.'

Hij knikt. 'Tevreden over?' Michael is een beer van een vent. Gespierd, sterk, maar eerder robuust dan afgetraind. Meer een zwaargewichtbokser dan een sprinter. Hij laat zijn handdoek op de grond vallen en loopt spiernaakt naar zijn ondergoedlade. Hij is nooit preuts geweest, althans niet wanneer het op zijn eigen lichaam aankomt. Een vrouwenlichaam en de biologische functies die daarbij horen, dat is een ander verhaal.

Godzijdank.

'Ik denk dat het goed wordt,' zeg ik. 'Het licht was perfect.'

'Klinkt te gek.' Dan draait hij zich naar me om. Zijn ogen tot spleetjes knijpend zegt hij: 'Ik neem aan dat er voor mij iets is wat beter vult?'

'Uiteraard,' zeg ik haastig. 'Lori maakt biefstuk met gebakken eieren voor je.'

Hij knikt. 'Mooi. De KI gaat vandaag van start, dus ik moet een goed ontbijt hebben. Als alles goed gaat, heb ik tegen de avond honderd dames bevrucht.' Hij lacht even kort. Dan steekt hij zijn handen naar mij uit.

Ik loop gewillig zijn armen in, voeg mijn lichaam naar het zijne, schenk hem mijn meest verleidelijke glimlach. Wanneer ik zijn erectie tegen mijn jurk voel groeien, huiver ik even van opwinding, maar ook een beetje van het gevoel van macht dat dit me geeft. Ik mag dan in de dertig zijn en moeder van vier kinderen, ik kan hem nog steeds opwinden. Ik ben niet zoals Rose, en dat zal ik nooit zijn.

Maar dan verdwijnt mijn machtsgevoel, want hij trekt zich terug, geeft me een tik op mijn billen en richt zijn aandacht weer

op zijn ondergoedla. 'Maakt Lori ook een lunch voor me om mee te nemen? En kunnen jullie het samen zo regelen dat het eten om zes uur klaar is? Tegen die tijd verga ik van de honger, en je weet dat ik een hekel heb aan wachten.'

'Natuurlijk. Ik zal het Lori laten weten.'

'En hoe zit het met jou?' vraagt hij terwijl hij een spijkerbroek aantrekt. 'Heb jij het druk vandaag?'

Hij zegt het zo neerbuigend dat ik de krankzinnige neiging heb hem te tarten. Hem eraan te herinneren dat ik degene ben die een wereldmerk heeft opgebouwd. Maar die drang is net zo snel verdwenen als hij opkwam. 'Och, gewoon. Lori helpen in de keuken. Met de kinderen bezig zijn. En, eh...' Ik slik iets weg. Ik merk dat ik hem eigenlijk niet wil vertellen over de nieuwe leerkracht, al was hij degene die me erop wees dat we een vervanger nodig hadden. Dat onze kinderen het verdienden les te krijgen van iemand die daar beter gekwalificeerd voor was dan ik. Maar hij komt er toch snel genoeg achter. En in elk geval heb ik dit keer voorzorgsmaatregelen genomen.

'Wat is er, Madison? Tong verloren?'

'De nieuwe leerkracht komt vanmorgen,' zeg ik. 'Ze gaat volgende week beginnen met lesgeven.'

Hij houdt op zijn overhemd dicht te knopen. 'Ik wist niet dat je iemand aangenomen had.' Op beduidend killere toon vervolgt hij: 'Vond je het niet nodig over zoiets belangrijks met mij te overleggen?'

Mijn wangen branden als ik mijn vergissing inzie. Waarom heb ik me door de pijn van zijn ontrouw laten verblinden voor iets zo voor de hand liggends? 'Je hebt gelijk, dat had ik wel moeten doen.' Gefrustreerd over mijn eigen stupiditeit wring ik mijn handen, in de hoop dat hij dat uit zal leggen als een gebaar van nederigheid. 'Maar je hebt het zo druk gehad op de ranch; ik wilde iets van de last van het runnen van het huishouden van je schouders nemen.'

‘Hm.’ Hij gaat weer verder met het dichtknopen van zijn overhemd, en dat zet mij aan om door te gaan.

‘En ik heb deze keer een bureau in de arm genomen dat gespecialiseerd is in het vinden van docenten die traditionele gezinswaarden hoog in het vaandel hebben. Mensen zoals wij.’ Dat lieg ik, maar ik kan hem niet de waarheid vertellen. Namelijk dat ik doelbewust een bureau in Boston heb gekozen omdat mensen daar liberaal zijn, progressief. Heel anders zijn dan wij. Jonge vrouwen met wie Michael niet de koffer in zal willen duiken. Want ik wist dat een mannelijke leraar geen optie was.

‘Heb je een sollicitatiegesprek met haar gehad?’

‘Jazeker. Ze zal hier goed passen, dat beloof ik.’

‘Als ik haar niet zie zitten, vliegt ze eruit, hoor je? Kan me niet schelen wat dat me gaat kosten.’

‘Natuurlijk, schat.’ Dit is een vertrouwd dansje dat we doen. Ik begin nooit over de enorme bedragen die ik verdien met mijn deals met bepaalde merken en reclames, en op zijn beurt knijpt hij een oogje dicht voor de uren die ik besteed aan het vergroten van mijn zichtbaarheid op social media. Zolang we net kunnen doen of het een leuke hobby is – al weet hij donders goed wat ik verdien, want die dollars gaan regelrecht naar zijn bankrekening – blijft ons huwelijk fier overeind. Maar soms is het moeilijker om de schijn op te houden. Het personeel soms iets toeschuiven zodat ze hun mond houden is een van mijn manieren om narigheid te voorkomen, maar er zijn lastiger obstakels te omzeilen.

Zoals de beveiliging. Het hek rondom de ranch is ontworpen om dieren buiten te houden, geen mensen, en elke keer dat ik weer een buitengewoon eng bericht krijg, vraag ik of hij beveiligers wil inhuren. Hij zegt echter altijd dat het beschermen van ons gezin zijn taak is, en dat ik door zoiets te vragen zijn mannelijkheid in twijfel trek. Dan wil ik natuurlijk nooit verder aandringen, want zijn mannelijkheid is belangrijker voor hem dan

zuurstof, maar ik zou hem echt graag gewoon eens willen vragen hoe hij dat dan voor zich ziet; hij is de hele dag op de ranch bezig, weg van de ranch. Wie moet ons dan verdedigen?

Ik loop naar hem toe en laat mijn gespreide vingers over zijn brede borst glijden. 'Eén kik van jou en ze is weg; jij bent altijd al een betere mensenkenner geweest dan ik.' Ik kijk naar hem op en schenk hem mijn aantrekkelijkste glimlach. Vanbinnen bid ik echter dat hij niet zal besluiten onze nieuwe leerkracht de laan uit te sturen. Deze moet een blijvertje zijn. Hij mag haar niet vervangen door weer zo'n blonde dolly.

Hoofdstuk 3

Cally

Met grote ogen kijk ik uit het half openstaande raampje van de auto. Ik dacht dat de kust rond Boston mooi was, maar dit landschap is een klasse apart. Bergtoppen bedekt met een laagje sneeuw. Weelderig groene weilanden. Een knalblauwe lucht. Grote groepen sparren die de omgeving naar luchtverfrisser doen ruiken.

Toen ik met enkel een zware rugzak vanaf vliegveld Logan vertrok voor een jaar weg van huis, had ik een dubbel gevoel over dit nieuwe hoofdstuk in mijn leven, want geen andere keus hebben is nooit een goed begin. Maar terwijl ik zat te draaien in de middelste stoel in een rijtje van drie in een vliegtuig van American Airlines raakte ik met elk uur dat voorbijging enthousiaster over mijn nieuwe avontuur. En nu, met dit ongelooflijke plaatje buiten, begin ik zelfs iets van optimisme te voelen over hoe het allemaal afgelopen is.

Ik strek mijn rug en leun achterover in mijn stoel. Eindelijk heb ik eens geluk. En jezus, dat werd ook weleens tijd, zeg. Ik werd niet toegelaten tot een Ivy League-universiteit, zoals mijn broer Luke. En ik heb de creatieve genen van mijn oma in plaats van het wetenschappelijke brein van mijn beide ouders, een weeffoutje in mijn DNA dat mijn verdienpotentieel gelijk met de

helft reduceerde. En dan maak ik één stomme fout en word ik meteen uit mijn eigen stad verbannen.

Maar dat doet er nu allemaal niet meer toe, want ik heb niet alleen een manier gevonden om mijn eigen probleem op te lossen, ik ga me onderdompelen in de maffe, wilde wereld van trad-wife-influencers. En niet zomaar een influencer, maar Madison March, de absolute koningin. Nu vind ik die lifestyle die zij verkoopt helemaal niks, met al die gebedjes voor het eten en dat onderdanig zijn aan je man. Maar wauw, dat huis, zeg. Die schattige kinderen. Het fantastische eten dat ze helemaal zelf maakt. En dan moet ze ook nog eens een van de mooiste vrouwen van de wereld zijn.

Toen ik bij mij in de buurt bijles begon te geven aan kinderen uit groep 3 en 4, was dat gewoon een manier om wat zakgeld te verdienen terwijl ik bedacht wat ik met mijn leven zou gaan doen. Maar na een paar valse starts op het carrièrefront – marketing was niets voor mij, en kennelijk ben ik ook niet geschikt voor personeelswerk – waren die twee jaar als bijlesdocent mijn enige echte werkervaring. Toen zei het uitzendbureau op een dag dat ze een interessant voorstel voor me hadden. Omdat ik toch geen zicht op iets anders had, stemde ik toe in een gesprek. En tegen de tijd dat ik daarheen moest, had ik elke baan aangenomen waarvoor ik naar een andere staat moest verhuizen.

‘Dus jij bent de nieuwe leerkracht, begrijp ik.’

Ik draai me om en kijk naar Bill, de chauffeur. Nu heb ik in mijn vierentwintig jaar genoeg westerns gezien om te weten dat cowboys in de film een stetson en een geruit overhemd dragen. Ik wist alleen niet dat ze dat in het echte leven ook deden. ‘Dat klopt.’

‘Het zijn een stel druktemakers, hoor, die kinderen,’ waarschuwt hij me. Zijn accent klinkt als een lome glimlach. ‘Daar zul je je handen vol aan hebben, Cally. Ze langer dan vijf minuten stil laten zitten wordt al een hele klus.’